

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΒΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 10^{ος}

Ἐν Ἀθῆναις, 14 Ἰουνίου 1903

Ἔτος 25^{ον} — Ἀριθ. 24

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

« Δὲν ἠθέλησα ν' ἀκούσω περισσό-
τερα· ἀλλὰ μοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἤκουα δι-
αρκῶς τὰ λόγια ποῦ εἶπε τῆς Δόρας·
« Σὲ ἀγαπῶ περισσότερον παρὰ ὅλα αὐτὰ
τὰ κορίτσια. »—Ἀφοῦ ἦτο ἔτσι, διατί νὰ
μου κάμῃ ὅλους ἐκείνους τοὺς ἔρκους
περὶ τῆς φιλίας τῆς; Διατί νά μου εἰπῇ
τόσες φορές ὅτι ἐγὼ ἤμουν ἡ ἐκλεκτὴ
φιλη τῆς; Κρίμα, ποῦ τὴν ἀγα-
πούσα ἐγὼ τόσον πολὺ.

« Ὁ Κάρολος ἤρχετο κατόπι
μου.

«— Θάρρος, μὲς Αἰμιλία, μοῦ
ἔλεγεν εἰς τὸ αὐτί.

«— Δὲν μπορῶ! Θέλω νὰ φύ-
γω ἀπ' ἐδῶ! ἐπανελάμβανα ἐγὼ
σὰν παιδάκι.

«— Γιὰ νὰ σᾶς γνωρίσουν, αἱ;
Καὶ νὰ γίνετε ὁ περίγελως ὅλου
αὐτοῦ τοῦ κόσμου;

«— Τόσο τὸ χειρότερον, θέλω
νὰ φύγω!

«— Μείνετε ἡσυχὴ μιὰ στιγ-
μὴν ἀκόμα· σᾶς κυττάζουν. Ἔτσι!
τώρα, φύγετε κρυφὰ ἀπὸ τὴν κου-
ζίνα. . . Νὰ με περιμένετε στὴν
πόρτα· θὰ σας φέρω τὸ καπέλλο
σας καὶ τὸ ταμπάρο σας, καὶ θὰ
σας συνοδεύσω ἕως τῆς μίς Ξένης.
ἀφοῦ πρόκειται νὰ κοιμηθῆτε ἐκεῖ
ἀπόψε. Νὰ τὴν εἰδοποιήσω πῶς
φεύγετε;

«— Ὅχι, ὄχι, προτιμῶ νὰ πά-
γω μόνη μου· νὰ πῆς μόνον τῆς
Βιργινίας πῶς ἔφυγα διότι ἐφοβή-
θηκα μήπως με καταλάβουν ποῖα
εἰμαι. Οὔτε λέξιν ἀπὸ ὅσα ἠκού-
σαμεν, ἐνόησες;

«— Μείνατε ἡσυχὴ, μὲς Αἰ-
μιλία, θὰ κάμω ὅ, τι πρέπει, ἔχ-
τε πεποίθησιν εἰς ἐμέ.

« Ναι, ἡμπορῶ νὰ ἔχω πεποί-
θησιν εἰς τὸν Κάρολον, εἶνε ἀλη-
θινὸς φίλος, μοῦ ἔτο ἀπέδειξε δι'

αὐτό, τοῦ εἶμαι πολὺ εὐγνώμων! Τὸ
πιστεύετε; ἔδειξε τόσην λεπτότητα ὥστε
μοῦ ὠμίλησε εἰς ὅλον τὸν δρόμον διὰ
πράγματα ἀδιάφορα, χωρὶς κἂν νὰ προ-
φέρῃ τὸ ὄνομα τῆς Χαρᾶς! Ἄν το ἐ-
πρόφερε, μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ μ' ἐπικανν
τὰ κλάμματα! . . .

« Ἐπέρασα πολὺ θλιβερά τὴν βραδυὰ
μου· τὸ πρωταπριλιάτικο ἀστεῖό μου εἶχεν
ἐπιτύχη θαυμάσια, καὶ κανεὶς δὲν θὰ το
ἀνεκάλυπτε, ἂν δὲν ἐξέφευγε τῆς Ξένης
κάτι νὰ εἰπῇ ἀπὸ τὴν συνειθισμένην
ἀφηρημάδα τῆς. Καὶ ὅμως! τί δὲν θὰ ἐδι-

δα, διὰ νὰ μὴν ἐπιτύχη τόσον τέλεια!

« Μοῦ ἔμενε νὰ συνεχίσω τὸ δεῦτερον
ἀστεῖο· δὲν εἶχα πλέον ὀρεξιν γιὰ πε-
γνίδια, καί, ἂν δὲν ἐφοβούμην μήπως
ξυπνήσω τὴν Εὐρυδίκην, μοῦ φαίνεται
ὅτι θὰ τὴν ἐπήγαίνα παλιν εἰς τὸ κρεβ-
βάτι τῆς Ξένης. Τὸ κακόμοιρον τὸ ἀγ-
γελοῦδι ποῦ μᾶς ἔσωσε! . . .

«— Ἀς πῶμε νὰ κοιμηθούμε γρή-
γορα, εἶπεν ἡ Ξένη μόλις ἐπέστρεψε.

« Τὴν στιγμὴν ποῦ μου ἔστρεψε τὰ
πόδια, ἤρξα τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐγώ, νὰ
πάρω τέσσερα-τέσσερα τὰ σχολοπάτια

καὶ νὰ τρυπῶ εἰς τὸ
δωμάτιον τῆς Νάνσης.
Φαντασθῆτε τὴν ἐκπληξίν
τῆς, ὅταν δὲν με εἶδε πλέον
εἰς τὸ ἰδικόν της δωμάτιον
καὶ ὅταν ἤρξεν ἓνα μαξι-
λάρι εἰς τὴν θέσιν τῆς
Εὐρυδίκης. Ἄν καὶ αἰώ-
νιως ἀερόβαττον, δὲν ἐχρεώ-
σθη πολὺ διὰ ν' ἀνακα-
λύψῃ ποῦ ἤμεθα κρυμμέ-
νες, καὶ μᾶς ἤλθεν ἐκεῖ ἔξ-
καρδισμένη στὰ γέλια.
Ἄρχισα νὰ γελῶ καὶ ἐγώ,
μὲ ὅλην τὴν λύπην μου,
καὶ ὅσον ἐγελοῦσκαμεν, τό-
σον δὲν ἡμπορούσαμε νὰ
κρατηθούμε, διότι καὶ αἱ
δύο μᾶς εἶχαμεν ἄνω κάτω
τὰ νύχια μας. Ἐπὶ τέλους
ἡ Ξένη ἐλαχάλασε καὶ
λίγο εἰλεψε νὰ μείνῃ ἀναί-
σθητη· εἶχαμε βγάλῃ τὰ
φορέμιά μας καὶ ἡμεθα
εἰς τὸ κρεβάτι μας. Ἐ-
σπλώθηκα γρήγορα-γρή-
γορα καὶ ἔστρεξα νὰ πάρω
ἀπὸ τὸν νυκτῆρα ἓνα μπο-
τῆλαν με κολώναν, καὶ
τὴν ἔδωκα νὰ ρουφήξῃ με-
τὴν μητῆρ. Δὲν κατώρ-
θον· οὔτε τὴν ἀναπνοὴν
τῆς νὰ πάρῃ· τὰ χέρια
τῆς ἦσαν τόσον κρύα καὶ
τὸ πρόσωπό της τόσον κόν-
κινο, ὥστε ἐσκέφθην σοβα-



« Καὶ αἱ φλόγες ἀνεπήδησαν ἀπὸ πάντοῦ! . . . (Σελ. 186. στ. γ.)

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ
ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Ἐπειδὴ ἄκουσε νὰ γίνεται λόγος γιὰ νερό, ὁ Μπέμπης ἀνακαλύπτει πῶς πεινᾷ. Ἡ ναυαρχίνα Κική τοῦ λέγει «ν' ἀποταθῇ εἰς τὸν φροντιστὴν».

Ὁ Παυλῆς ἐρωτᾷ τὸν κύριον Μπέμπην τί θέλει. Ὁ Μπέμπης δὲν ἤθελε τίποτε ἄλλο παρὰ τὴν τσοκολάτα τοῦ



«Τοῦ ἐπιβάλλει σιγὴν.»

ποῦ δὲν τὴν ἤπια διότι ἔφυγαν παραπολὺ πρῶτ.

Ὁ Παυλῆς τοῦ προσφέρει ἓνα μῆλο καὶ φωμί.

— Μά, δὲν εἶνε ζεστό! λέγει ὁ Μπέμπης, καὶ κτεθάζει τὰ μούτρα.

Ὁ Παυλῆς προτείνει τότε νὰ ζυγώσουν τὴ φρεγάδα στὴ στεργιά· ἐκεῖ εὐκολα θὰ τα καταφέρῃ νὰ ψῆσῃ τὸ μῆλο. Ἡ ναυαρχίνα ὅμως ἀρνεῖται, δὲν μπορεί, λέει, νὰ πῆσουν στὰ χέρια τῶν ἀγρίων.

— Νά τους κι' ὅλας, οἱ ἄγριοι! φωνάζει ὁ πλοίαρχος Γιαννάκης, καὶ δείχνει μισὴ δωδεκάδα ἰθαγενῶν, οἱ ὁποῖοι μισογδυτοὶ ἐλούζοντο εἰς τὰ κύματα τοῦ Ὠκεανοῦ.

— Ἀγριοί! ἄγριοι! ἀπαντᾷ ὁ Μπέμπης, τί πράγματα εἶνε οἱ Ἀγριοί;

— Εἶνε ἄνθρωποι ποῦ τρῶνε καμμιὰ φορὰ ἀνθρωπινὸ κρέας, λέγει ἡ Κική.

— Εἶνε λοιπὸν δράκτοι! φωνάζει ὁ Μπέμπης, ἐγὼ φοβᾶμαι!

Καὶ ἀρχίζει τὰ κλάμματα.

Ὁ Παυλῆς θέλει νὰ τον παρηγορήσῃ καὶ τοῦ λέγει πῶς αὐτοὶ οἱ ἄγριοι εἶνε ἀπλούστατα ὁ Μιμῆκος, ὁ γυιὸς τοῦ σιδερά ὁ Τασούλης, ὁ ἀνηψιὸς

τοῦ καντηλιανάφτη· ὁ Κλαψιάρης, ὁ γυιὸς τοῦ τσαγκάρη. Ἀλλὰ ὁ πλοίαρχος Γιαννάκης τοῦ ἐπιβάλλει σιγὴν.

Καὶ συγχρόνως, μὲ μιὰ δυνατὴ κουπιά, ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὰς ἀκτὰς τῆς Ἀφρικῆς, ὅπως ὀνομάζει τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Μόλις ἄκουσεν ὅτι εὐρίσκονται εἰς τὴν Ἀφρικὴν, ἡ ναυαρχίνα θγάζει τὸ καπελλάκι τῆς.

— Παναγία μου! τί ζέστη ποῦ κάνει! λέγει.

Ὡς τόσο, ἀποφασίζουν νὰ φᾶνε τὰ μῆλα ὠμά. Εἰς τὴν Ἀφρικὴν εἶνε καλὸ νὰ δροσίζεται κανεὶς. Καὶ ἔπειτα, πρέπει νὰ φυλάζουν τὰ λουκάνικα διὰ τὸ γεῦμα.

Ὁ Παυλῆς κάμνει διανομὴν συσσιτίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Ἐνῶ τρώγουν, ὁ καιρὸς συννεφιάζει καὶ χαλνᾷ.

Ἀρχίζουν νὰ πέφτουν μεγάλες χλιαρὲς ψιχάλες· ἡ θύελλα ἐτοιμάζεται νὰ ἔλθῃ.

— Εἴμαστε σὲ ἐπικίνδυνα μέρη, λέγει ὁ πλοίαρχος Γιαννάκης. Ἐχουν γίνῃ πολλὰ ναυάγια ἐδῶ πέρα! Πρέπει νάχουμε τέσσερα τὰ μάτια μας. Βλέπετε ἐκεῖνο τὸ ἀκρωτήριο ποῦ προχωρεῖ εἰς τὸ πέλαγος; προσθέτει,



«Εἰς τὸν Ἰνδικὸν Ὠκεανόν!»

καὶ δείχνει μιὰν ἀκρούλαν γῆς, καμμιὰ ἀκατοστὴ ὀργυῆς μακρυά.

— Ἐκεῖ, λέγει ὁ Παυλῆς, εἶνε ἡ ἄκρη τοῦ λειβαδιοῦ τοῦ μπάριμπα — Ρεμπελιού.

— Τοῦ λειβαδιοῦ!!! φωνάζει ὁ πλοίαρχος ἀγριοκυττάζων τὸν Παυλῆν· ἐκεῖ εἶνε τὸ ἀκρωτήριο τῆς Καλῆς Ἑλπίδος, εἰς τὴν ἄκρην τῆς Ἀφρικῆς,

τὸ ἀκρωτήριο τῶν Τρικυμιῶν, καὶ σὲ λίγο μπαίνομεν εἰς τὸν Ἰνδικὸν Ὠκεανόν.

— Εἰς τὸν Ἰνδικὸν Ὠκεανόν! λέγει ἡ ναυαρχίνα. Ἀχ τί ὠραῖα ποῦ εἶνε ὅταν ταξιδεύῃ κανεὶς.

— Μὰ βρέχει, λέγει ὁ Μπέμπης. Ἐγὼ ἔγινα μούσκεμμα!

Ἡ ναυαρχίνα ἀνοίγει τὴν ὀμβρέλλα τῆς νὰ προφυλάξῃ τὸν Μπέμπην. Ἐρωτῶν τὸν Παυλῆν, ἂν ἐφρόντισε νὰ πάρῃ μαζὶ τοῦ σκηνή.

— Ἐξέχασα! λέγει ὁ Παυλῆς, καὶ εἴχαμεν ἓνα σωρὸ στὸ περιβόλι· τὸ σκονὶ ποῦ δένομε τὸν γαϊδάρὸ μας, τὸ σκονὶ ποῦ ἀπλόνομε τὰ ρούχα...

Καλέ, τί ἀνόητος ποῦ εἶνε! Ἡ δεσποινὴς Κική τοῦ ἐξηγεῖ ὅτι δὲν πρόκειται οὔτε διὰ τὸ σκονὶ τοῦ γαϊδάρου, οὔτε διὰ τὸ σκονὶ τῆς μπουγάδας, ἀλλὰ διὰ τὴν σκηνὴν ποῦ εἶνε ἀπὸ καραβόπανα καὶ τὴν ἀπλόνουν διὰ νὰ μὴν βρέχωνται.

— Ἀ! ναί, λέγει ὁ Παυλῆς· δὲν ἔχω τέτοιο πρᾶμμα, ἂν ὅμως θέλετε, μπορούμε νὰ βγοῦμε στὴ στεργιά καὶ νὰ χωθοῦμε ἀποκάτω σ' ἓνα δένδρον.

Ἡ ναυαρχίνα φωνάζει πῶς αὐτὸ εἶνε πολὺ κακὴ ιδέα, διότι εἶνε κίνδυνος νὰ καταφεύγῃ κανεὶς κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα, ὅταν πέφτουν κεραυνοί, βροντὲς καὶ ἀστραπές.

— Μά, δὲν ἀκούεται τίποτα! λέγει ὁ Παυλῆς.

Ὁ Γιαννάκης σηκώνει τοὺς ὤμους του. Πάντοτε ἀστράφτει καὶ βροντᾷ εἰς τὸ Ἀκρωτήριο τῶν Τρικυμιῶν. Καλέ, γίνεται τρικυμία χωρὶς βροντὲς;

Ὁ Παυλῆς τεντώνει τὸ αὐτιά του, ἀλλὰ δὲν ἀκούει τίποτε.

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, εἶνε κουφός! λέγει καταθυμωμένος ὁ πλοίαρχος.

(Ἐπεταὶ συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'. (Συνέχεια)

Καὶ ἐδεῖξε μὲ τὸ χέρι τὰς διαστάσεις ἐνὸς σάκκου, ὁ ὁποῖος θὰ ἤμπορούσε νὰ χωρέσῃ τοὐλάχιστον 40 ἕως 50 λίτρας χρυσοῦ, δηλαδὴ περίπου 80,000 φράγκων.

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἔκλεισαν τὸ μάτι ὁ ἓνας πρὸς τὸν ἄλλον.

— Ποῖος τὸν ἔδωκε τὸν σάκκον στὸ χαμάλη; ἠρώτησαν.

— Ἐγὼ, εἶπεν ὁ Ἀνδρῆκος.

— Καὶ ποῦ μένει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;

— Στὴ γωνιά τῆς προκουαίας, κοντὰ στὰ καινούργια σπίτια.

— Μπορεῖς νὰ μᾶς ἐδηγήσης;

— Μάλιστα, κύριε.

— Ἀκουσε, παιδί μου, ἐσὺ φαίνεσαι πῶς εἶσαι ἐξυπνος· ἂν θέλῃς νὰ κερδίσης 500 δολλάρια, πῆγαινε μας σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, καὶ νὰ του πῆς πῶς εἴμαστε φίλοι αὐτοῦ ἐδῶ, καὶ νὰ μας δώσῃ τὸ σάκκο.

— Μάλιστα, κύριε.

— Μονάχα, ἐπρόσθεσεν ὁ ἄλλος, κῦτταξε καλὰ! Ἄν μας προδώσῃς, σοῦ μπήγῃ τὸ μαχαίρι μου μέσα στὴν κοιλία σου!

— Σῶπα, ἀνόητε, ἐπιθύρῃσεν ὁ πρῶτος, ἔπρεπε νὰ τὸν ἐπιτηροῦμε χωρὶς νὰ εἰποῦμε τίποτα· καὶ νὰ μὴν τον τρομάξωμε ἄδικα.

Ὁ ἀχθοφόρος, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Ἀνδρῆκος ὠδηγοῦσε τοὺς τρεῖς ἄνδρας, δὲν ἤτο κανένας ἄλλος παρὰ ὁ Νορξέκ. Ἄν καὶ κατακουρασμένος ὁ μικρὸς, ἔτριχεν ὅμως ὅσον γοργότερα ἤμπορούσε, διότι ἐφοβεῖτο μήπως δὲν εὕρῃ τὸν ναύτην εἰς τὴν θέσιν του.

Ἐπὶ τέλους ἐφθασαν εἰς τὴν γωνίαν ὅπου συνήθως ἐστέκετο ὁ μπάριμπα-Ευδάτος.

— Λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς Ἀμερικανούς.

— Ἐδῶ εἶνε, ἀπήντησεν ὁ Ἀνδρῆκος κυττάζων ὀλόγυρα ν' ἀνακαλύψῃ τὸν φίλον του.

— Καὶ ὁ ἄνθρωπος ποῦ ἐπῆρε τὸ σάκκο;

— Νά τος!

Ὁ Ἀνδρῆκος τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἶχεν ἰδῇ πραγματικῶς τὸν Νορξέκ, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ ἐτελείωσε τὴν ἐργασίαν του, ἐπήγαινε ἀλαμπρατσέτα μ' ἓνα συνάδελφόν του, ἓναν Ἀγγλον ναύτην, δίπλα εἰς τὸν ὁποῖον, μ' ὅλην τὴν εὐρωστίαν του, ἐφαίνετο ἀδύνατος σὰν τσίρρος.

— Πᾶμε λοιπὸν νὰ του ζητήσῃς τὸ σάκκο, εἶπεν ὁ Ἀμερικανός, καὶ μὴν ξεχνᾷς τί σου εἶπα· ἂν μας προδώσῃς, σὲ πνίγω.

Ἐβῶλε τὸ χέρι του ἐπάνω εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ μικροῦ σὰν νὰ ἤθελε νὰ τον θωπεύσῃ τάχα, καὶ διηυθύνθη μαζὶ του πρὸς τοὺς δύο ναυτικούς.

— Τί θέλεις, παιδί μου; ἠρώτησεν ὁ Νορξέκ μόλις ἀνεγνώρισεν τὸν Ἀνδρῆκον.

— Ἐρχόμαστε νὰ μας παραδώσῃς τὸ σάκκο μὲ τὸ χρυσάφι ποῦ σου ἔδωσε νὰ φυλάξῃς τὸ πρῶτ ὁ φίλος μου, εἶπεν ὁ κλέπτης δεικνύων τὸν Λετουρέ.

— Τὸ σάκκο μὲ τὸ χρυσάφι! εἶπεν ἔκθαμβος ὁ Νορξέκ, τί θὰ πῇ αὐτό;

— Αὐτὸ θὰ πῇ, ἀνέκραξεν ὁ Ἀνδρῆ-

κος, ὅτι αὐτοὶ οἱ δύο θέλουν νὰ κλέψουν αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο!

— Πῶς; παλῳόπαιδο! ἀνέκραξεν ὁ Ἀμερικανὸς καὶ κατέφερε τοῦ παιδιοῦ μιὰ γροθιά ἡ ὁποία θὰ το ἐσκόνονε, ἂν ὁ Ἀγγλος δὲν ἀπέκρουε τὸ κτύπημα ἐπιτηδεύοντα, σὰν πυγμάχος πρῶτης τάξεως.

Βλέποντες ὅτι τὰ πράγματα ἐπήγγιναν ἄσχημα, οἱ κλέπται ἤθελαν νὰ φύγουν· ἀλλὰ εἶχαν νὰ κάμουν μὲ δυνατοὺς καὶ ἀποφασισμένους παλῳοκάρδες, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἄρπαξαν ἀπὸ τὸν λαιμόν.

Ὁ Νορξέκ παρ' ὀλίγον νὰ λάθῃ ἐν κτύπημα μὲ τὸ μπόϊ-νὰϊφ (μεγάλον μαχαίρι τῆς τσέπης) τοῦ ἐνὸς Ἀμερικανοῦ, ἀλλὰ τὸ ἀπέκρουσε ἐπίδεξιότατα.

Ὁ ἄλλος κλέπτης, διὰ νὰ ἐκδικηθῇ, ἐπυροβόλησε μὲ τὸ ρεβόλβερ του τὸν Ἀνδρῆκον, ἀλλὰ δὲν του ἔκαμε τίποτε, διότι ἡ σφαῖρα ἐπέρασε σύρριζα μὲ τὸν ὦμον τοῦ μικροῦ.

Ἀκούσαντες τὸν πυροβολισμόν, πολλοὶ ἄνθρωποι ἐπλησίασαν τρέχοντες. Ὁ Νορξέκ καὶ ὁ σύντροφός του, οἱ ὁποῖοι ἐν τῷ μεταξὺ εἶχαν δέσῃ τοὺς αἰχμαλώτους μὲ τὰ σχοινιά σὰν σαλτισιότα, ἐδιηγέθησαν τί εἶχε συμβῇ.

Φαίνεται, ὅτι οἱ δύο Ἀμερικανοὶ δὲν ἦσαν πρωτόπειροι εἰς τὸ ἐντιμὸν ἐπάγγελμα των, διότι ἀνεγνώρισθησαν ὅτι καὶ προηγουμένως εἶχαν καταδικασθῇ καὶ δραπετεύσῃ ἀπὸ τὴν φυλακὴν.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὴν Καλιφορνίαν ἀστυνομία κανονικῶς διοργανωμένη, καὶ οἱ κῶταικοι τοῦ Ἀγγίου Φραγκίσκου ἐφρόντιζαν μόνοι των διὰ τὴν τάξιν καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῆς πόλεως των. Ἐπιάσαν λοιπὸν τοὺς δύο ἐνόχους καὶ τοὺς ἐξανάβαλαν στὸ φρέσκο.

Περὶ τὸν νὰ εἰπῶμεν πόσα συγχαρητήρια ἔλαβεν ὁ Ἀνδρῆκος διὰ τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν ἐξυπνάδα του. Ὁ Νορξέκ δὲν ἔκρατετ' ἀπὸ τὴν χαρὰν του ἐνὸς τὰ ἤκουε.

Ὅσον διὰ τὸν Λετουρέ, τὸν ὁποῖον ἐπότισαν μὲ ἀμμωνίαν καὶ ἔτσι τὸν ἐξεμέθυσαν, δὲν εἶχε τελειωμὸν μὲ τὰ εὐχαριστήριά του πρὸς τὸ ναυτοπούλο, εἰς τὸ ὁποῖον ἐχρεωστοῦσε τὴν ζωὴν του καὶ τὴν περιουσίαν του.

Σωφρονισθεὶς ἀπὸ τὸ ἐπίσιόνδιον ἐκεῖνο, ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ ἀμέσως εἰς τὴν πατρίδα του. Ἀλλὰ προηγουμένως ἤθελε ν' ἀνταμείψῃ πλουσιοπαρόχως τὸν σωτήρα του: τοῦ ἄφισεν ἑξ ἑκατάδας φράγκα σωστά.

— Μὰ δὲν το συλλογίζεσθε, ἄπαντοῦσαν εἰς ὅσους τοῦ ἔλεγον ὅτι ἦσαν παραπολλά, πῶς ἂν αὐτὸς ὁ μικρὸς ἦτον λιγώτερο γενναῖος καὶ τίμιος, θὰ μ' ἄφινε νὰ με σφάξουν ἐκεῖνοι οἱ δύο κακοῦργοι; Κατόπιν θὰ ἐκρατοῦσε τὰς 12 ἢ 15 χιλιάδας ποῦ ἔκαμνε ἡ χρυσόσκονη ποῦ του ἔδωσα νὰ φυλάξῃ, καὶ κανένας δὲν θὰ τοῦ τες ζητοῦσε. Τοῦ χρεωστῶ ἐπὶ τέλους τὴν ζωὴν, καὶ τὸ σκαρί μου ἀξίζει ἀκόμα 6,000 φράγκα, γιὰ μένα τοῦλάχιστον.

Ὁ καίμενος ὁ Ἀνδρῆκος παρ' ὀλίγον νὰ τρελαθῇ ἀπὸ τὴν χαρὰν του, ὅταν ἔμαθε τὸ ἀνέλπιστον κέρδος του.

— Θ' ἀγοράσω ἓνα σπίτι γιὰ τὴ μάνα μου, ἀνέκραξε, καὶ μεταξωτὰ φουστάνια γιὰ τὰς ἀδελφές μου καὶ τὴ Μαρούσα.

— Ἐν τῷ μεταξὺ, εἶπεν ὁ κ. Βιλ-λιέρ, θέλεις νὰ στείλῃς ἀμέσως τί-



ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Νὰ ἓνας χρυσόθρας τῆς Καλιφορνίας...
Ποῦ εἶνε ὁ σύντροφός του;

ποτε χρήματα εἰς τὴν οἰκογένειάν σου;

— Ὡ, ναί! κύριε, ὅλα!

— Ὅχι, πρέπει νὰ φυλάξῃς κάτι τι γιὰ ν' ἀγοράσῃς ἄλλη παλιοτιλίλια.

Στείλε 2,000 φράγκα. Τὸν ὠδηγήσεν εἰς ἓνα τραπεζίτην, ὁ ὁποῖος τοῦ ἐνεχείρισεν μιὰν ἐπιταγὴν 2,000 φράγκων πληρωτέων εἰς Χάβρην. Ὁ Ἀνδρῆκος τὴν ἔστειλε πρὸς τὴν μητέρα του μὲ ἓνα μεγάλο γράμμα, καὶ ἔφυγαν, ἐπιταγὴ καὶ γράμμα, μέσα εἰς τὸν ταχυδρομικὸν σάκκον ἐνὸς πλοίου ποῦ ἔκαμνε πανιά διὰ τὸ Βορδῶ.

Τὴν ἐπιοῦσαν, ὁ κ. Βιλλιέρ ἐκάλεσε τὸν Ἀνδρῆκον εἰς τὸ πρόγευμα, καὶ ἐπειδὴ, πρὶν ἀναχωρήσουν ἀπὸ τὸν γιον Φραγκίσκον, ἐπιθυμοῦσε νὰ ἰδῇ τὰ περίχωρα, ἐνοίκιασε τρία ἄλλα ἐξέκίνησε διὰ τὴν ἐκδρομὴν ἐκ τὸ ναυτοπούλου καὶ μὲ τὸν Φλ. εἰς Οἱ περιπατηταὶ μας εἶχαν ἀπὸ ἀπόστασιν τεσσάρων περίπου ὁρίων τὴν πόλιν, καὶ ἦσαν ἐτοιμοὶ νὰ γειτο-όπισω, ὅταν ἤκουσαν νώδη φωνὴν ποῦ ἔρχο

